

Hồi thứ sáu mươi ba

Liều Diệu Hương Chủ Cái Tà Quy Chính

A Liệt ôm chặt lấy chàng đáp :
- Ta sợ người nhảy lên hoặc đánh ta một quyền.

A Liệt hỏi :

- Bây giờ mụ còn sợ nữa không?

Liều Diệu Hương không trả lời, nói :

- Ta phải năn ni với giáo chủ y mới không giết chết người ngay đương trường. Vậy mà người vô tình, thô bạo với ta đến thế chẳng?

A Liệt càng ôm chặt hơn. Đồng thời chàng cảm thấy rạo rức trong người.

Liều Diệu Hương không muốn chàng giao hợp ngay vì trong trường hợp này nếu người nữ chủ động có thể khiến cho đối phương cực hứng.

Liều Diệu Hương đã là tay luyện dâm công rất giỏi giang. Mụ nhắm mắt lại tựa hồ không còn sức kháng cự.

A Liệt đến lúc tối hậu, đột nhiên lại ngừng hết mọi cử động.

Liều Diệu Hương ngấm ngấm thất vọng rồi còn sợ hãi nữa, vì mụ kinh nghiệm đã nhiều, bao nhiêu đàn ông trong khoảnh khắc này rạo rức tâm hồn, muốn ngăn cản cũng không thể được. Sao A Liệt lại khác hẳn.

Mụ khẽ hỏi :

- Người nghĩ tới chuyện gì vậy?

A Liệt đáp :

- Phải rồi? Ta chợt nhớ tới một người bạn.

Liều Diệu Hương lại hỏi :

- Ai vậy?

A Liệt đáp :

- Một cô gái họ Phùng.

Liều Diệu Hương nói :

- Thị đã trốn đi rồi. Người đừng giả vờ không biết nữa.

A Liệt hỏi :

- Y có trốn thoát không?

Liều Diệu Hương đáp :

- Theo chỗ ta biết thì nhất định thị thành công. Vì cho đến bây giờ chưa ai phát giác ra vụ thị trốn chạy.

Λ Liệt trở lại động tác như cũ. Miệng chàng hỏi :

- Sao muội không nói thẳng với ta?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Lúc này ta không muốn đầu óc người còn nghĩ tới nữ nhân nào khác.

Λ Liệt nói :

- Chưa phải là nữ nhân mà mới là một cô gái.

Liều Phiêu Hương nói:

- Dù y là cô gái cũng vậy chứ có khác gì!

Λ Liệt nói theo :

- Ô! Chẳng có gì phân biệt.

Nhân quang chàng chẳng thể nào không nhìn ra bốn mặt tám phương. Thậm chí trên óc và dưới nền cùng ở trong vòng lồng kính đều bày ra cảnh người đàn bà da trắng như tuyết, thân thể mập mạp, rất hấp dẫn.

Λ Liệt hiểu mình đang đứng trên bờ biển tình dục. Lý trí hoặc tình cảm khó mà cự tuyệt được tâm tình mê tơi khoái lại.

Không biết vì lẽ gì bỗng chàng nảy ra ý nghĩ chống lại cảnh cám dỗ tiêu hồn này, trông chừng như muốn thử thi gan với sắc dục, theo nhà sư khổ hạnh.

Liều Phiêu Hương cười khúc khích tiếp tục vuốt ve chàng bằng những cử động ôn nhu.

Tiếng cười của muội đầy vẻ phong tình lãng mạn.. Động tác của muội lại càng mơn trớn, tưởng người ngoài cuộc cũng khó mà chống cự cho khỏi sa vào biển dục.

Sự thực trong lòng muội đã nổi lên cảm giác sợ hãi rất mãnh liệt. Một là vì chàng trai trẻ tuổi đầy đủ lực lượng đồng thời tỏ ra đầy dẫy dục niệm mà không hiểu tại sao mới trong giây lát dường như có một giới tuyến ngăn trở rồi không phát triển nữa. Hai là muội đã uống cạn Vạn kiếp đan của một vị quái y Tề Duy Ngã. Người uống thuốc này thời gian rất hạn chế. Qua thời hạn đó là sa vào cảnh đau khổ suốt đời không phục hồi lại được.

Λ Liệt đột nhiên nói :

- Ta không thích chỗ này.

Liều Phiêu Hương không dám lộ mối khiếp sợ trong lòng, miệng còn ú ớ thêm phần quỵến rũ khả ái, nhõng nhẽo nói :

- Tại sao vậy?

Λ Liệt hàm hồ đáp :

- Có lẽ vì ta quá thẹn.

Liễu Phiêu Hương hỏi :

- Đao lại thế được? Người là một gã trai...

Λ Liệt hết sức dựng mụ lên hỏi :

- Trong đời mụ đã trải qua bao nhiêu đàn ông rồi?

Liễu Phiêu Hương nũng nịu hỏi lại :

- Người hỏi cái đó làm chi?

Λ Liệt đáp :

- Chính mắt ta đã trông lấy người quyến rũ Trình huyền đạo
Chân nhân liền không khỏi nghĩ tới một vấn đề.

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc hỏi lại :

- Có phải lúc đó người ẩn ở trong điện Tiêu Hồn?

Λ Liệt đáp :

- Phải rồi! Ta cùng Λ Tinh nấp ở phía sau thần tượng.

Liễu Phiêu Hương chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Tòa ngọc tượng nam nữ giao hoan là một trong tam bảo của bản giáo. Trước nay chưa ai sau khi đã ngó thấy là chẳng thể nào cảm trí được. Vậy mà thằng lỏi này nhắc tới một cách bình thản không đề cập đến chuyện kích thích của thần tượng, đủ tỏ trong thâm tâm gã chưa có một ấn tượng sâu xa...

Lại nghe Λ Liệt nói :

- Mụ là người đàn bà phóng đảng rất khả ái.

Liễu Phiêu Hương lại dùng cách cọ xát để hy vọng tình dục của đối phương lên cao độ, xung phá khỏi bức tường ngăn cản tối hậu.

Mụ nghĩ thầm trong bụng :

- Ta đã thổi Thôi tình hương. Theo lẽ ra thì bất luận nam nữ

lão ấu hễ ngửi vào là nổi thú tính, không kiểm chế được lửa dục mà thằng lỏi này sao lại dường như không bị chút ảnh hưởng nào...

Mụ càng phát giác Λ Liệt có nhiều chỗ khác người, lại càng hồi hộp trong lòng.

Liễu Phiêu Hương thấy đã vượt qua nửa giờ và cuộc mưu đồ sắp tan vỡ đến nơi, mụ đành nỗ lực một lần tối hậu.

Bây giờ mụ đóng vai chủ động không chờ nam nhân công kích nữa, nhưng mụ cũng thất bại liền. Thậm chí trong con mắt Λ Liệt bây giờ cũng nhìn rõ ý tứ đáng chán ghét của mụ. Thế là cuộc thử thách này của Liễu Phiêu Hương đã đành vô vọng.

Trên trán và hai bên má mụ toát mồ hôi lấm tấm. Cặp mắt xinh đẹp chiếu ra những tia khiếp sợ thay vào vẻ phong tình quyến rũ. A Liệt chẳng những phát giác bấy nhiêu điểm, chàng còn cảm thấy nhiệt lực trong người mụ tiêu dần rồi biến thành giá lạnh. Dĩ nhiên sinh khí cũng giảm đi nhiều.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Mụ làm sao vậy?

Liễu Phiêu Hương rên rỉ đáp:

- Ta cảm thấy trong mình không được khoan khoái.

A Liệt chau mày nói:

- Nếu trong người không được khoan khoái thì ta không xâm phạm tới nữa.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Người không xâm phạm đến ta, ta mới biến ra thế này.

A Liệt hỏi:

- Nói bậy? Có lý nào thế được?

Lúc này Liễu Phiêu Hương nhận thấy không nói rõ chân tình không xong. Mụ còn hy vọng chàng sinh lòng trắc ẩn mà cứu vãn được chăng?

Mụ liền đáp:

- Ta uống một viên độc được. Nếu sau một giờ mà không có nam nhân giao hợp thì chất độc phát tác biến thành xấu như quỷ dạ xoa!

A Liệt hỏi:

- Té ra là thế! Trên đời lại có thứ thuốc kỳ dị như vậy ư?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Dĩ nhiên là có. Thứ thuốc này của một vị quái y Tề Duy Ngã đã đem hết bình sinh tâm lực mới điều chế ra được. Hỡi ơi! Người có chịu cứu mạng ta không?

A Liệt hỏi lại:

- Chúng ta còn được bao nhiêu thời gian nữa?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Chỉ còn một lúc nữa thôi.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi nói bằng một giọng ôn tồn:

- Tại hạ ở trước tình trạng này thì làm sao mà nổi hứng thú được!

Quả nhiên chàng không có ý gì động thủ.

Liễu Phiêu Hương rất đỗi bồn chồn, những muốn bật lên tiếng khóc nhưng chỉ rên rỉ nói:

- Người thật là tàn ác!

A Liệt nói:

- Lúc cần tại hạ có thể tàn ác được. Bây giờ tại hạ hỏi Hương chủ một câu : Hương chủ ở Cực Lạc giáo đã bao lâu? Bao nhiêu người đã chết về tay hương chủ?

Liều Phiêu Hương chưng hửng đáp :

- Ủ nhĩ! Ta gia nhập Cực Lạc giáo hồi nào?

Mụ chau mày ngẫm nghĩ. Hiển nhiên mụ chưa từng nhớ tới vấn đề này.

À Liệt hỏi :

- Hương chủ là người ở đâu?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Quê ta ở Tô Châu. Trời ơi! Đã lâu lắm ta không được gặp song thân ta rồi.

À Liệt hỏi :

- Hương chủ giữ địa vị khá cao trong Cực Lạc Giáo, sao lại không theo bọn họ?

Liều Phiêu Hương ngập ngừng đáp :

Ta... cũng không biết. Suốt ngày đêm ta chỉ nghĩ đến chuyện nam nữ...

À Liệt hỏi :

- Hương chủ là một người đàn bà bản tính lãng mạn có phải thế không?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Phải rồi! Ta bản tính dâm dăng, nhưng ta rất yêu song thân, mà không biết tại sao ta lại không trở về thăm viếng, nhất định tâm hồn ta bị mê muội.

À Liệt nói :

- Câu chuyện này có vẻ nhiều khê. Để tại hạ coi xem.

Chàng nắm lấy tay mụ đặt ba ngón tay vào ba điểm Thốn, quan, xích, để chắn mạch cho mụ.

Nhưng chàng thấy lục mạch của mụ trái ngược, rối loạn, phức tạp vô cùng. Trong lúc nhất thời khó mà tra ra được bị ngưng kết ở chỗ nào. Chàng liền nói :

- Thể chất của Hương chủ lúc này khác hẳn người thường.

Liều Phiêu Hương ngắt lời :

- Ngày nào ta cũng phải uống thuốc không thì khó chịu lắm.

Mụ vừa nói câu này, đột nhiên toàn thân run bần bật, sắc mặt xanh lè

À Liệt vội hỏi :

- Hương chủ làm sao thế?

Liều Phiêu Hương nghiêng răng đáp :

- Được lực của Vạn kiếp đan phát tác mất rồi... Trời ơi...

A Liệt mắt ngó hình dong, tai nghe thanh âm Liễu Phiêu Hương biết là mục đã nổi cơn đau khổ thật sự chứ không phải giả vờ.

A Liệt cảm thấy dực niệm hoàn toàn tiêu tan. Cứ hiện tình trước mắt thì dù chàng có là phường tham dâm hiếu sắc cũng không hứng thú, huống chi chàng không phải hạng người này. Liễu Phiêu Hương toàn thân run bắn bật. A Liệt buông mục ra, ngồi dậy hỏi:

- Quần áo của tại hạ đâu rồi?

Liễu Phiêu Hương giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Người... định đi ư?

A Liệt gật đầu đáp:

- Đi chứ còn ở lại làm gì?

Liễu Phiêu Hương thở dài nói:

- Phải rồi! Ta có giữ người cũng chẳng ích gì. Hơn nữa khiến cho người uống mạng... áo quần người ở phía sau tấm gương kia...

A Liệt theo tay mục trở mở tấm gương ra. Phía sau là tủ áo.

Chàng cầm lấy quần áo của mình hối hả mặc vào rồi quay lại nhìn Liễu Phiêu Hương.

Lúc này Liễu Phiêu Hương nằm trên giường, cặp mắt nửa nhắm nửa mở nhưng không nhìn chàng. Đồng thời mục không run quá như vừa rồi, tựa hồ đã giảm bớt phần đau khổ.

Chi trong chớp mắt mục khôi phục vẻ quyến rũ, lại tươi tắn như trước, khiến cho chàng trai nào ngó thấy cũng phải thêm thuồng.

A Liệt trở lại trên giường đưa mặt ngó con người lồ lộ nồn nà rồi sau chú ý nhìn vào cặp mắt mục.

Liễu Phiêu Hương vẫn không ngó tới chàng, chỉ nói khẽ:

- Bên ngoài sảnh đường này có một đường bí mật thông sang nhà hàng xóm...

A Liệt hỏi:

- Bây giờ hương chủ thấy trong người thế nào?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Hơi dễ chịu trở lại một chút. Nhưng cái đó không quan hệ gì. Con người chung qui đi vào cõi chết...

Lời mục nói tuy hời hợt nhưng cũng khiến cho người ta hiểu rằng mục nghĩ kỹ rồi mới nói ra.

A Liệt đồng ý gật đầu nói:

- Đúng thế! Tự cổ chí kim không một ai ra ngoài thể lệ đó.

Nhưng tại hạ biết rằng phải là con người khoát đạt mới coi thường sự chết được.

Lúc này Liễu Phiêu Hương lại đưa mắt ngó A Liệt. Mụ thấy chàng chăm chú ngó thân hình mình bất giác mụ co chân lại để che lấp bộ vị trọng yếu.

A Liệt phát giác ra một điểm hỏi ngay :

- Hương chủ còn mắc cỡ ư?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Ta chợt cảm thấy mình khó coi...

A Liệt ngớt lời :

Trước nay Hương chủ vẫn mạnh dạn kia mà?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Bây giờ ta hồi tưởng lại rất lấy làm lạ tại sao trước nay mình vô liêm sỉ đến thế? Chắc đây cũng là vấn đề liên quan đến được lực. Hỡi ơi!

A Liệt hỏi :

- Nếu vậy tâm linh hương chủ bây giờ không còn bị được lực chi phối nữa. Đây chắc là cái điểm báo trước Vạn kiếp đan sắp phát tác. Hương chủ có sợ không?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Dù sao cũng chẳng còn biện pháp nào nữa.

A Liệt nói:

- May ra tại hạ có thể giải được chất độc của Vạn kiếp đan.

Liều Phiêu Hương ra chiều khó tin đáp :

- Chắc không được đâu. Y đạo của Quái Y Tể Duy Ngã thiên hạ vô song. Hẳn bảo Vạn kiếp đan ác độc phi thường, không còn được vật nào giải cứu được.

A Liệt nói :

- Về điểm này để tại hạ lo được. Có điều tại hạ chợt nghĩ tới một kế hoạch, không hiểu Hương chủ có chịu nghe lời tại hạ chăng?

Liều Phiêu Hương hỏi lại :

- Người muốn ta làm gì?

A Liệt đáp :

- Tại hạ yêu cầu hương chủ làm nhân chứng để sau này lật bộ mặt đê hèn ác độc của Lục Minh Vũ. Hương chủ có chịu không?

Liều Phiêu Hương không ngần ngại gì đáp ngay :

- Ta ưng chịu. Tay ác ma này đã làm cho ta cực kỳ đau khổ. Có lý đâu ta còn trợ giúp để hắn tiêu dao tự tại làm điều ác nghiệt!

A Liệt ngó khóe mắt biết là mụ nói câu này do tự đáy lòng có thể tin được.

Chàng liền lấy ra một cánh hoa Tiên Đàm, gật đầu nói:

- Hay lắm! Tại hạ muốn thử coi Vạn kiếp đan của Tề Duy Ngã có làm khó dễ được không?

Hoa Tiên Đàm là của trời đất hàng trăm hàng ngàn năm chưa có một thuở. Vậy thuốc độc của Tề Duy Ngã lợi hại đến đâu đựng phải bảo vật này tất cũng thất bại.

Liều Phiêu Hương ngậm cánh hoa Tiên Đàm một lúc thấy tâm thần thanh sáng, thân thể trở lại bình thường. Ngoài ra tâm hồn mù hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm chế của dược lực mù càng thấy hổ thẹn.

Λ Liệt hiểu ý liền đưa quần áo cho mù mặc vào.

Bây giờ những nét yêu mỹ của Liều Phiêu Hương đã tiêu tán quá nửa. Nhưng Λ Liệt cảm thấy mù càng xinh đẹp, rung động lòng người.

Chàng liền hỏi:

- Hiện giờ Hương chủ thấy thế nào?

Liều Phiêu Hương đáp:

- Khá lắm! Nhưng có khi Vạn Kiếp đan chưa phát tác...

Λ Liệt ngắt lời:

- Cái đó Hương chủ khỏi lo. Có điều không hiểu tình hình bên ngoài ra sao?

Liều Phiêu Hương đáp:

- Bọn địch nhân đến tập kích chắc đã chạy hết rồi. Nếu không Lục Minh Vũ đã thông tri cho ta trốn chạy.

Λ Liệt hỏi:

- Ủa! Hắn còn vào đây ư?

Liều Phiêu Hương lắc đầu đáp:

- Hắn chỉ ở ngoài phát động cơ quan là ta ở đây cũng hiểu ngay.

Λ Liệt nói:

- Té ra là thế...

Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Hẳn hương chủ còn nhớ lời nói vừa rồi. Bây giờ Hương chủ vẫn chịu làm nhân chứng chứ?

Liều Phiêu Hương đáp:

- Chịu thì chịu rồi, nhưng ta vẫn sợ Lục Minh Vũ.

Λ Liệt ngắt lời:

- Hương chủ bắt tất phải sợ hắn. Bọn tại hạ bắt hắn rồi mới mời hương chủ ẩn chứng những hành vi tàn ác của bọn chúng. Hương chủ đã ưng chịu làm thế thì bây giờ rời khỏi nơi đây trước đi.

Liều Phiêu Hương ngạc nhiên hỏi:

- Còn người thì sao? Người không đi ư?

Λ Liệt đáp :

- Tại hạ còn coi tình hình rồi sẽ đi sau. Tăng Lão Tam đâu rồi?

Liều Phiêu Hương kinh ngạc hỏi lại :

- Người làm bạn với con người đó ư?

Λ Liệt đáp :

Đúng thế! Y làm sao?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Nếu vậy thì thật khó ai tin được. Hẳn là con người đáng chán ghét nhất thế gian...

Λ Liệt hỏi ngay :

- Y không phải là bạn hữu với Hương chủ thì còn sợ gì?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Chẳng có bạn thì thôi, ta không muốn ngó mặt hắn. Ô! Hay là người đã thành bạn nên hắn biến đổi tính tình không đáng ghét nữa!

Λ Liệt đáp :

- Không đúng thế. Y vẫn vậy mà thôi.

Liều Phiêu Hương thè lưỡi ra nói :

- Trời ơi! Thật sợ muốn chết. Hiện giờ hắn bị giam trong thạch lao dưới lòng đất. Hẳn quả là con người về võ công cũng như tâm cơ đều cực kỳ ghê gớm. Lục Minh Vũ phải thân hành ra tay mà không có cách nào giết hắn được. Sau cùng phải lợi dụng cơ quan khiến hắn sa vào thạch lao mới thu thập được hắn.

Λ Liệt hỏi :

- Tại hạ nhất định phải cứu y. Hương chủ cho hay phải hạ thủ cách nào?

Liều Phiêu Hương đáp :

- Lạ quá! Xem chừng các người là bạn với nhau thật...

Đoạn mục nói cách mở thạch lao cho Λ Liệt hay. Nhưng hiển nhiên công cuộc này rất khó khăn vì bọn người canh giữ đều có những cơ quan tuyệt hảo để hộ thân, khó lòng giết chúng được. Mục còn nói thêm nếu Λ Liệt hạ thủ bất nhiên làm kinh động đến Lục Minh Vũ.

Chàng cả quyết :

- Minh chẳng thể úy kỵ nhiều quá được. Thế nào tại hạ cũng thử coi.

Liều Phiêu Hương thấy chàng nói bằng một giọng kiên quyết, liền đáp :

- Được rồi! Để ta đi cho. Bọn thủ vệ tướng là ta áp giải hắn

đi tra hỏi chắc không ngăn cản. Chỉ có Lục Minh Vũ phát giác mới nguy hiểm. Cái đó không chừng sau đây năm ba ngày mới xảy ra, nhưng ta vẫn sợ thằng cha đó vô cùng.

Hai người ra khỏi sảnh đường, đi theo một cửa ngấm tiến vào bí đạo.

Đi tới chỗ ngã ba, Liễu Phiêu Hương nói :

- Người đi ngã này tới nhà hàng xóm chờ ta ở cửa hầm.

À Liệt dặn mục cần thận rồi tự mình đi theo ngã kia. Liễu Phiêu Hương dừng lại một chút rồi đi vào một ngõ thông lộ khác. Chẳng bao lâu mục đã đến một tòa thạch thất.

Tên thủ vệ tòa nhà này nhìn Liễu Phiêu Hương khom lưng thì lễ.

Mục biết trong tường còn một tên thủ vệ nữa. Một mặt mục điều tra tình hình trong nhà, một mặt khống chế các cơ quan cảnh báo.

Đây là tình hình giới bị. Lúc mục đi vào đường hầm đã mở khuôn cửa ngấm, làm chuyển động cơ quan nên bên này nhận được tin báo biết có người đến.

Giả tử A Liệt tới đây thì dù chàng có kiểm chế tên thủ vệ bên ngoài một cách dễ dàng, nhưng tên thủ vệ bên trong tường có thể phát động cơ quan đưa tin cảnh cáo ra ngoài.

Liễu Phiêu Hương cầm lấy chiếc chìa khóa trong tay tên thủ vệ, một mình đi vào đường hầm khác. Giả tử lúc này mà Lục Minh Vũ biết Liễu Phiêu Hương vào đây, hẳn có thể phát động cơ quan một cách dễ dàng để cấm cố mục ngay trong này. Vì thế mà mục cần phải hành động mau lẹ.

Đầu đường thông lộ này là tấm cửa sắt sơn đỏ.

Liễu Phiêu Hương đến bên cửa, giơ tay mở tấm thiết bản hình vuông phía trên cánh cửa để lộ ra một lỗ vuông chừng nửa thước có thể ngó thấy cảnh vật bên trong.

Trông thấy trên tường đã có cài sẵn một bó đuốc sáng soi rõ gian thạch lao này rộng chừng hơn một trượng vuông.

Trong lao có một người đứng cũng ghé mặt vào lỗ cửa trông ra.

Liễu Phiêu Hương lên tiếng :

- Tăng Lão Tam! Người hãy nghe cho kỹ những lời ta dặn đây.

Vietkiem.com